

listen niet het recht geven om voor de leden hunner eigen organisatie bindende besluiten te nemen, indien deze toch altijd de goedkeuring van het hoofdbestuur behoeven? Het is te hopen, dat de algemeene vergadering vredelievender zal zijn dan het hoofdbestuur.

Dordrecht, 21 October 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

DE ZIEKTEWET EN DE DOKTERSFONDSEN.

Collega POSTHUMA meent, dat de raad, door de C. O. gegeven aan de dokters ten plattelande, om hun doktersbussen te doen overgaan in de afd.-ziekenfondsen, overbodig is, omdat de wet-TALMA de doktersbussen niet beschouwt als ziekenfondsen in den zin der wet. Geneeskundige hulp door de doktersfondsen verstrekt, wordt dus beschouwd als particuliere geneeskundige hulp en de verzekeringsplichtigen loopen dan geen gevaar voor hun ziekengeld. De dokters ten plattelande kunnen dus gerust hun bussen behouden; de ziektewet geldt voor hen niet. Tegen dit standpunt nu moet ik met kracht opkomen. Wel acht ik het niet onmogelijk, dat de wetgever de hulp, door doktersbussen verstrekt, zal beschouwen als particuliere geneeskundige hulp met betaling bij abonnement, en dat POSTHUMA van minister AALBERSE een toestemmend antwoord op zijn vraag verkrijgt, maar dit zijn m. i. *alles slechts bijzaken*. De *hoofdzaak* voor ons, leden der Maatschappij, is deze: kan de doktersbus geneeskundige hulp verstrekken, zóó uitgebreid en zóó ruim als de bedoeling is van de ziektewet? De Maatschappij wil met alle kracht medewerken om het doel, beoogd door de ziektewet: *goede geneeskundige verzorging van de minvermogenden*, te bereiken en men moet zich dus afvragen, in hoeverre de doktersbus de bereiking van dat doel bevordert of in den weg staat. En nu is het toch wel zeer duidelijk, dat een zuivere doktersbus alleen geneeskundige hulp door den huisarts kan verstrekken. Verzekert zij ook specialistische hulp, levert zij breukbanden, enz., enz., dan is zij niet langer een vorm van particuliere praktijk, maar een verzekeringsinstelling, die zeer zeker voldoen moet aan de eischen der ziektewet. Wij hebben dus dit dilemma: een zuiver doktersfonds valt buiten de wet, maar geeft onvolledige geneeskundige hulp; een doktersfonds, dat volledige hulp verstrekt, is een ziekenfonds volgens de wet geworden.

Het is niet twijfelachtig, welke keuze een lid der Maatschappij moet doen: Volledige geneeskundige hulp moeten wij zooveel mogelijk waarborgen, en onze doktersfondsen moeten dus verdwijnen. Het is naar mijn meening een eereplicht voor onze Maatschappijleden om op die wijze te handelen.

Kampen, 20 October 1918.

J. D. C. KOCH.

EEN SNELKUR TEGEN SCHURFT.

Collega VAN DER VALK beweert in het *Tijdschrift* van 5 October l.l., dat wij met zwavelzalf den schurftlijder in enkele uren kunnen genezen. Men zou hierdoor den indruk krijgen, alsof *elke* schurftlijder in zoo korten tijd van zijn ziekte te genezen ware. Dit is echter in strijd met de werkelijkheid. Wat de patiënten uit de particuliere praktijk betreft, is het juist, dat zij meestal door een „snelkuur” te genezen zijn. Immers, men ziet bij hen zelden zeer ernstige gevallen; zij vragen zeer spoedig om raad, daar jeuk voor hen niet alleen een lastig, maar tevens een ongewoon verschijnsel is. Intusschen vormen deze lieden niet de grootste groep der schurftlijders, die tegenwoordig buitengewoon groot in aantal zijn. En nu zien wij onder de lage klassen der bevolking juist de ernstigste gevallen van schurft. Bij hen verwacht ik van een „snelkuur” — juister gezegd: verkorte kuur — niet steeds goed gevolg en dan vormt ieder niet genezen geval weer een middelpunt van besmetting, waarin dus groot gevaar voor de verbreiding der ziekte ligt. Het aantal recidieven na toepassing van een „snelkuur” moet grooter zijn, dan wanneer men de lijders met eenige inwrijvingen op achtereenvolgende dagen behandelt. Dat collega VAN DER VALK op 430 door hem behandelde schurftlijders slechts één recidief *gezien* heeft, zal wel volkomen juist zijn, maar een andere vraag is, of hij alle recidieven te zien *krijgt*. Hoe kent hij het lot der door hem behandelde patiënten?